

Viseren var passert midnatt. Han satt fortsatt foran pcen hennes og utfoldet sin påsatte intelligens. Han var jo både rockestjerne og Einstein. Bak veggen på en utbrettet sofa satt en spinkel og stille skapning som hadde fått nok av dagen. Hun bestemte seg for å gjøre slutt på den. Hun måtte tidlig opp uansett. Litt etter litt ble etterhvert alle dører lukket og lys slukket, utenom ètt - lyset fra dataskjermen inne på soverommet. Det blinket konstant opp et stivt og blekt ansiktet i natten.

- Skal du legge deg NÅ? Sa en tydelig overrasket stemme i kroken på den andre siden. Hun svarte ikke engang. Det var som om det var noe rebelsk og unormalt som ikke passet seg. Men hun måtte i det minste få legge seg når hun ville? Det var ikke så enkelt. Det var det aldri. Enkelt. Det var en ualminnelig fakta hun av vane tvang seg til å gjemme bakerst i skapet. Men nå skulle han starte en helvete som rårte natten lang.

Hun snudde seg mot veggen for å ikke forstyrres av lyset. Samtidig hørte hun et umiddelbart, tungt pust fra stolen over gulvet. Magen hennes tok et bekymret sug og musklene anstrengte seg av underbevisst beredskap. Bitter prøvde hun å slå fra seg all frykten og tok et strammere tak rundt dyna. Plutselig skvatt hun til av at datastolen fløy bakover og traff bordet ved veggen. Nå var det gjort. Han stønnet rasende og braste ut av rommet. Under ei svart, stor, men myk dyne forberedte hun seg automatisk på det som ville skje. Og hun måtte sove.

I noen minutter så hun bare veggen. Hun klarte ikke å sove, men ville late som. Etter et lite minutt kom han slubbende og tungt tilbake igjen, og hun hørte han slapp seg tilbake i datastolen. Så ble det stille. Hun kjente de ildfulle øynene hans av is bore seg inni ryggen hennes, men hun nektet å rykke seg.

Kvasst og uventet stuper han bort til henne. Han blir sittende på sengekanten. Kroppen i senga forblir urørelig og bare skumpende av den sjokkerte madrassens reaksjon. Det går noen lange sekunder før hun kjenner hvor hardt han tenker. Hun føler frustrasjonen hans i stillheten og hører høyre hånd forsvinne fra overflaten. Dynetrekket lager et foldete mønster mens hun kliper om det. Hun kniper igjen øynene og venter. Frykt.

Hånden faller ned igjen, men slapt på dyna som et uskyldig forsøk på å vekke henne. Hun rikker seg fortsatt ikke og snart enser hun et slags fall i pusten hans og deretter kommer en hakkende ro. Innhenting. Snufsing. Det buldrer seg straks opp et utslitt sinnet i henne. Håpløst! Snufsingen blir oftere før hikstingen overtar. Hun ligger og hører på denne stakkars guttens rop om oppmerksomhet ei stund. Ville ikke gi seg. Det skulle ikke hun heller. Gråten fikk etterhvert en svak stemme og snart ble det utholdelig. Noen minutter senere kaster hun seg forbannet rundt. Hun dulter ei utrygg hånda på ryggen hans og åpner munnen, men der stopper det. Hun tar et dypt pust for å ta seg sammen.

- Hva er det nå, Marius? Det var ikke det hun egentlig tenkte å si, men slik ble det. Noe annet kunne hun ikke si.

Han satt med ryggen til henne med ansiktet gjemt i hendene sine. Ikke noe svar. Hun prøvde å finne tålmodighet, toleranse, samtidig som hun egentlig ga blaffen. Men noe i henne klarte ikke å være så likegyldig som hodet ønsket. Hun la hånda bak på skulderen hans igjen.

- Du... Hva er det som plager deg? Nå gråt han virkelig. Han sa ingenting, bare gråt. Plutselig syntes hun synd i han! Hun visste ikke hvorfor...

Til slutt måtte hun overgi seg og trøste han. Hun tok tak i skuldra hans og snudde han rundt. Hun la armene sine rundt han, men hun så ikke på han og ikke han på henne. Hun hørte bare den merkelige sårheten i hulkene ved øret sitt. Hun strøk han solid og trygt på ryggen, og nok en gang følte hun seg som en foresatt. En ansvarsperson. Forpliktig og uten valg.

Da jeg våknet senere hadde jeg ingen anelse om hva klokka var. En tynn lysstripe tittet mellom glipen på gardinene. Panikk. Selvsagt lå han ytterst og jeg våget ikke å strekke meg over han for å nå nattbordet. Jeg bestemmer meg for å rømme ned fotenden. Mobilens min? Uheldigvis våkner han. Jeg vimser rundt i en kort topp jeg trekker ned for å dekke meg. Fomler febrilsk etter trusa som ikke er der den skulle vært.

- Hvor er den? Skøt jeg ut av meg.
- Hva da?

Det ble ingen skole den dagen heller. Natta ble for lang og noen stengte dørene for henne. Mens hun så lyset på melding for hver en melding som etterlengtet ploppet inn på mobilen, lå hun hjemme med en maske og sørget i armene til et monster.